

Sygn. akt IV KK 126/14

POSTANOWIENIE

Dnia 13 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 13 maja 2014 r.,
sprawy **M. G.**,
skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w K.,
z dnia 22 października 2013 r.,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.,
z dnia 21 maja 2013 r.,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 21 maja 2013 r., M. G. został uznany za winnego popełnienia przestępstw z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.; z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i art. 91 § 1 k.k. oraz z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 (czterech) lat próby. Ponadto, mocą powołanego wyroku, zobowiązano oskarżonego do poprawnego traktowania pokrzywdzonych oraz do naprawienia

szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych: E.G. 10.666 zł, N. M. 3.550 zł, w terminie 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się wyroku.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 22 października 2013 roku, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 22 października 2013 roku wniósł obrońca skazanego M. G., zarzucając określone w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. uchybienie, polegające na wydaniu orzeczenia przez Sąd Rejonowy nienależycie obsadzony tj. przy udziale SSR I. L., która z dniem 1 stycznia 2013 roku została przeniesiona na stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w S., przy czym decyzję w tym przedmiocie z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości podpisał Podsekretarz Stanu, a zatem decyzja ta jako niezgodna z prawem nie wywołała skutku jej właściwego.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w S. do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego M. G. wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego M. G. jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 523 § 2 k.p.k., w przypadku skazania na inną karę, niż kara bezwzględnego pozbawienia wolności, kasacja wniesiona przez strony może być oparta wyłącznie na zarzucie podnoszącym wystąpienie jednej z przesłanek określonych w art. 439 § 1 k.p.k.

Z uwagi zatem na fakt, że M. G. został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, kasacja wniesiona przez jego obrońcę mogła być rozpatrywana jedynie w zakresie, w jakim podnosiła wystąpienie uchybień, stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze.

W tym kontekście należy stwierdzić, że wskazanie przez skarżącego na wystąpienie przesłanki określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. jest oczywiście nietrafne. Obrońca skazanego upatruje zaistnienia tej przesłanki w nienależyciej obsadzie sądu, a w szczególności w fakcie, że decyzję w przedmiocie przeniesienia

SSR I. L. podpisał podsekretarz stanu z upoważnienia Ministra Sprawiedliwości. Na poparcie swojego stanowiska skarżący odwołał się do uchwały 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2013 roku (III CZP 46/13, LEX nr 1350216), z której wynika, że uprawnienie do przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe przewidziane w art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.) przysługuje wyłącznie Ministrowi Sprawiedliwości, w związku z czym nie może być przekazane innej osobie, w tym sekretarzowi lub podsekretarzowi stanu. Zaistniałe w tym zakresie rozbieżności w wykładni prawa (por. wyrok SN z dnia 16 października 2013 r., III KK 280/13, LEX nr 1378173) skłoniły Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do wystąpienia z wnioskiem o podjęcie przez pełny skład Sądu Najwyższego uchwały rozstrzygającej następujące zagadnienie prawne: „Czy w podjęciu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe, wydanej na podstawie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.), Minister Sprawiedliwości może być zastąpiony przez sekretarza lub podsekretarza stanu?” W efekcie pełny skład Sądu Najwyższego uchwałą z dnia 28 stycznia 2014 roku, sygn. akt BSA-I-4110-4/13 (OSNKW 2014, z. 4, poz. 31), uchwalił, że „w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w związku z art. 75 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 427 ze zm.) Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza ani podsekretarza stanu”, aczkolwiek „wykładnia dokonana w uchwale wiąże od chwili jej podjęcia”. To zaś oznacza, że wszystkie decyzje wydane przed podjęciem uchwały, a zatem przed 28 stycznia 2014 roku, podpisane przez sekretarzy lub podsekretarzy stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości, należy uznać za skuteczne, niewymagające jakichkolwiek aktów konwalidacyjnych.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzut skarżącego za bezzasadny w stopniu oczywistym, przy czym obciążył skazanego kosztami procesu w postępowaniu kasacyjnym.

